

De tweede ontdekking

Volharding

2

“Ik vertrouw niet op wat ogen kunnen zien, maar ik heb mijn vertrouwen gesteld op de Eeuwige, de Here Jezus.”

Broeder Wei in Zuidoost-Azië

Ontdekking

Ik ontdek dat ik de volharding van de Vervolgde Kerk nodig heb.

Ron Boyd-MacMillan, een medewerker van Open Doors, die vele jaren in China werkte, vertelt: “De deur werd geopend en voor mij stonden drie bejaarde Chinese mannen in donkere pakken, met elk een glas wijn in de hand. ‘We brengen een drank uit ter nagedachtenis aan de man die meer heeft gedaan dan wie ook voor de grootste christelijke opwekking ooit in ons geliefde China!’

‘Op Mao Zedong!’ zeiden Bao, Cheng en Nicodemus in koor.

‘Ik begrijp het niet,’ zei ik. ‘Mao was toch een monster?’

‘Ook monsters passen in Gods plan,’ zei Bao. Hij vervolgde: ‘De Chinezen waren nooit erg religieus. We hebben een volksgodsdienst, maar die is oppervlakkig. We hebben een besef van een opperwezen, maar hij is onkenbaar. Mao zei dat we de *hemel* op aarde gingen vestigen. Hij zei dat we dat met behulp van de *waarheid* zouden doen. Hij zei dat dit kon door *geloof* – in elkaar. Hij zei dat we deel zouden uitmaken van een *eeuwig* China. Toen organiseerde hij de samenleving. Hij gaf ons lofzangen om te zingen. Hij stelde rituelen in van bekentenis en berouw. Hij dwong zelfs iedereen om samen te komen in kleine groepjes en samen een ‘heilige’ tekst, het Rode Boekje, te lezen. Toen dit alles zijn hoogtepunt beleefde, bracht hij ons bijeen op het Plein van de Hemelse Vrede. Miljoenen toeschouwers juichten ter verheerlijking van hem en ze sloegen het Rode Boekje tegen de borst. Hij leerde het Chinese volk een god te aanbidden!’

“Tegenover elk getuigenis van bevrijding staan duizend getuigenissen van volharding. Dat is het ware verhaal over de God die ons er doorheen helpt. Te veel westerlingen willen uitsluitend horen van verlossing, terwijl ze iets over volharding zouden moeten leren.”

Kerkleider Cheng uit China

Video 2

‘Een graankorrel is gestorven’ – 8 min.
Over de volharding van de Chinese Kerk.

Na een lange stilte vroeg ik: ‘En hoe leidt dit alles tot de grootste opwekking ooit?’ ‘Nou,’ zei Bao, ‘Mao stierf in 1976. Maar goden behoren niet te sterven. De overheid stond de mensen toe om weer van provincie naar provincie te reizen. De weinige overgebleven evangelisten gingen het Evangelie verkondigen op het platteland. Wat er toen gebeurde gaf ons de schrik van ons leven.’ De mensen reageerden: ‘Dit is de God op Wie we van Mao moesten wachten. We dachten dat Mao ons zou redden, maar dat kan niet waar zijn, want hij is overleden. Nu begrijpen we dat het Jezus moet zijn.’ Zo kwam er tegen de jaren ‘80 een opwekking van immense omvang onder de Chinese plattelandsbevolking. We hebben te maken met de grootste opwekking in de geschiedenis van het christendom. ‘Daarom zeggen we dat we deze immense opwekking aan Mao te danken hebben,’ zei Bao. ‘Hij schiep een samenleving vol gelovigen, en toen degene in wie ze geloofden stierf, werden ze een maatschappij van zoekenden naar een andere god.’ ‘Als de afgod in stukken wordt geslagen, groeit het Evangelie,’ zei Nicodemus. ‘Wat u viert,’ zei ik, ‘is dus de ironische situatie, dat terwijl Mao dacht de grootste kerkvernietiger te zijn, hij eigenlijk het voorwerk deed voor evangelisatie op een ongekende schaal.’ ‘Maar we moesten wel door een hel,’ zei Bao op ernstige toon.

Cheng: ‘Je kunt het volledige verhaal van de Vervolgde Kerk niet begrijpen als je alleen schrijft over en luistert naar de verhalen van een paar mensen die gemarteld of op miraculeuze wijze verlost werden. Wij loven God om hen, maar tegenover elk getuigenis van bevrijding staan duizend getuigenissen van volharding. Dat is het ware verhaal. Als je dat niet hoort, zie je niet het grotere plaatje van God die ons er doorheen helpt. Te veel westerlingen willen uitsluitend horen van verlossing, terwijl ze iets over volharding zouden moeten leren.’”¹

Bijbelstudie

Handelingen 14:22

Ze bemoedigden de leerlingen en spoorden hen aan te volharden in het geloof, maar wezen hun erop ‘dat wij pas na veel beproevingen het koninkrijk van God binnen kunnen gaan.’

In Handelingen 14:19 en 20 wordt beschreven hoe Paulus gestenigd werd en voor dood werd achtergelaten door de

mensen uit de stad. Ze dachten dat hij dood was en konden dat zien aan de stapel stenen en de verwondingen van Paulus. De gelovigen omringden hun gewonde broeder en zagen een wonder gebeuren. Terwijl degenen die stenen hadden gegooid overtuigd waren dat Paulus dood was, stond hij op en maakte de volgende dag een voettocht van 80 kilometer.

Over volharding gesproken... Later keerde Paulus terug naar de stad waar hij was gestenigd. Hij wilde de plaatselijke gelovigen bemoedigen. Zijn onderwijs ging over volharding en hij wees hen er op dat er veel beproevingen zouden komen.

Het Griekse woord voor volharden ‘hupomonē’ en het Nederlandse woordenboek omschrijven het woord ‘volharden’ als ‘tot het einde volhouden, standhouden, standvastig blijven’. Je bent ergens aan begonnen en je wilt verder ondanks moeite of tegenslag. Je geeft niet op.

Romeinen 15:4,5

Alles wat vroeger is geschreven, is geschreven om ons te onderwijzen, opdat wij door te volharden en door troost te putten uit de Schriften zouden blijven hopen. Moge God, die ons doet volharden en ons troost geeft, u de eensgezindheid geven die Christus Jezus van ons vraagt.

In dit vers wordt God omschreven als ‘de God der volharding’ (NBG-vertaling). De Here is bij de gelovige betrokken.

Hij kan Zijn macht aanwenden om de gelovige te helpen om te volharden (zie Romeinen 14:4). Daarom is het goed om veel in de Bijbel te lezen en er troost uit te putten.

2 Timoteüs 3:10,11

Jij daarentegen bent mij trouw gevolgd in mijn leer, mijn levenswijze, streven, geloof, geduld, liefde, volharding, en je hebt hetzelfde lijden en dezelfde vervolgingen ondergaan die mij in Antiochië, Ikonium en Lystra hebben getroffen.

Paulus heeft veel vervolging aan den lijve ondervonden en zegt hier dat Timoteüs hem trouw is gevolgd. Op een andere plaats zegt Paulus dat de gelovigen een voorbeeld aan hem moeten nemen (1 Korintiërs 4:16). Een van de aspecten van het voorbeeldgeloof van Paulus was volharding.

Met God aan onze zijde kunnen we volharden in het geloof, zelfs als het moeilijk is. De Vervolgde Kerk laat zien dat het mogelijk is. Gods kracht is beschikbaar, juist ook in moeite.

Getuigenis

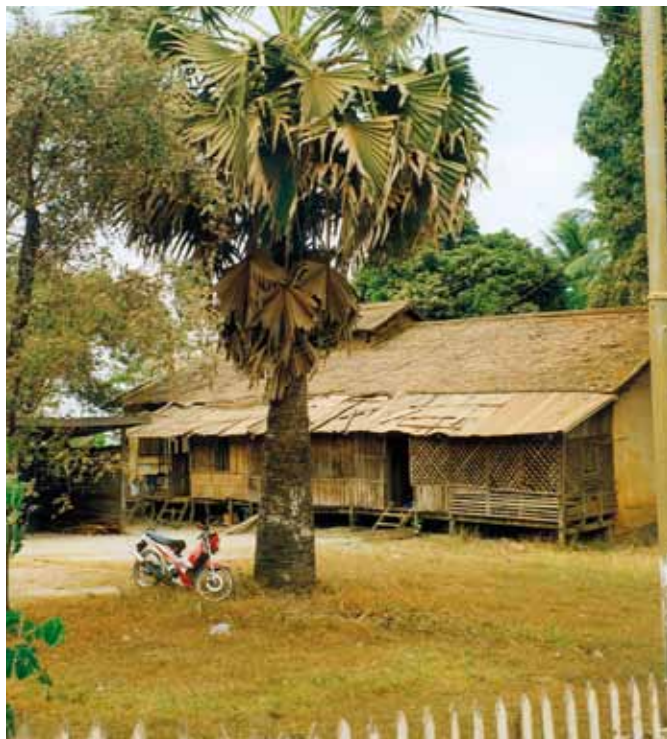
Vertrouwen op de Eeuwige

Broeder Wei (pseudoniem) uit Zuidoost-Azië vertelt zijn verhaal aan een medewerker van Open Doors. Hij is te bescheiden om hem aan te kijken. Terwijl hij spreekt, kijkt hij naar beneden. “Ik ben 41 jaar en een eenvoudige rijstboer. Twintig jaar geleden werd ik christen en in de afgelopen jaren heb ik dertien keer gevangen gezeten om mijn geloof in de Here Jezus Christus. De laatste keer zat ik in een beruchte gevangenis. Er zit een gracht om die gevangenis heen. Om de gevangenen te pesten, kregen we rijst vermengd met zand te eten. Toiletten waren er niet, we moesten maar ergens een plekje zoeken.

Ik werd gearresteerd omdat ik geloofde in Jezus en omdat ik actief was als predikant. De straf voor deze ‘misdad’ was tweeënhalf jaar gevangenis, maar ik kon eerder vrijkomen als ik mijn geloof afzwoer.

Steeds weer probeerden de bewakers me te dwingen om mijn geloof af te zweren. Ik moest een formulier ondertekenen waarin stond dat ‘ik vrijwillig afstand doe van mijn geloof en niet langer de bijeenkomsten zal bezoeken’.

Ik werd aan handen en voeten gebonden en geslagen, maar ik weigerde mijn geloof af te zweren. De medegevangenen bespotten me en scholden me uit. Ze noemden me de ‘Jezus-man’. Een bijbel was niet toegestaan en als ik werd betrappt op bidden, werd ik geslagen.

Na mijn vrijlating kon ik niet meer snel lopen of rennen vanwege de mishandelingen. Ook kon ik soms geen woorden meer vinden om iets te omschrijven.

Eenmaal terug in ons dorp hoorde ik dat we moesten vertrekken, want er was geen toestemming om er te blijven wonen. Ook kreeg ik geen land toegewezen om te bewerken, de kinderen mochten niet meer naar school en het ziekenhuis wilde ons niet meer helpen. Toen zijn we vertrokken naar een ander district waar we opnieuw konden beginnen.”

Toen de Open Doors-medewerker hem vroeg hoe hij kon volhouden in al die vervolging, zei broeder Wei: “We vertrouwen niet op wat ogen kunnen zien, maar we hebben ons vertrouwen gesteld op de Eeuwige, de Here Jezus.”

Verwerking

- 1 Kunt u zich herinneren dat er in uw kerk is gepreekt over volharding? Wat komt er bij u boven als u daaraan denkt?
- 2 Wat maakt het voor ons moeilijk om te volharden? Hoe zou iemand als broeder Wei op onze moeiten reageren?
- 3 Kennen we iemand in onze kerk die het moeilijk heeft om te blijven geloven? Hoe kunnen we deze broeder of zuster helpen om te volharden in het geloof?
- 4 Kent u iemand die het niet volhield en nu niet meer gelooft? Wat is er gebeurd?
- 5 Herkent u bij uzelf dat u het risico loopt om te verzwakken in het geloof? Wat kan u daarbij helpen?

De derde ontdekking

Vervolgd

“Vervolging is de normale gang van zaken in een christelijk leven, omdat de wereld Christus haat en wij in ons leven de tekens van die vijandschap meedragen.”

Dr. Gabriel Gonsalves uit India

3

Ontdekking

Ik ontdek dat ik behoor tot de Vervolgte Kerk.

“De term ‘Vervolgte Kerk’ drukt iets uit van de afstand die wij ervaren. Eigenlijk is er helemaal niet zoiets als ‘de Vervolgte Kerk’ en ‘de niet-Vervolgte Kerk’. Er is maar één Kerk, en dit is een Kerk die wordt vervolgd. Misschien merken wij in onze situatie weinig van die vervolging. Toch horen wij bij een Kerk die onder druk staat.

Wij zijn zo gewend te denken in termen van aardse grenzen. We denken in nationaliteiten, sociale categorieën, politieke voorkeuren. Toch vraagt het toetreden tot het Koninkrijk van God dat ons wereldbeeld radicaal verandert. De Kerk van Christus is een familie met zoveel verschillende mensen, dat we er maar moeilijk aan kunnen wennen dat we echt bij elkaar horen. Opeens staan we dichterbij de straatarme Chinese boer dan bij de aardige buurman in onze nieuwbouwwijk. Het lijden van deze boer vanwege zijn geloof is ons lijden, want in Christus zijn we samengevoegd in Zijn Kerk en in Zijn lichaam. Eigenlijk is het niet ‘De Vervolgte Kerk en wij’, maar: ‘Wij, de Vervolgte Kerk’.

Willen we ons identificeren met een Kerk die wereldwijd gezien niet populair of machtig is? Willen we horen bij het lichaam van Christus, ook als dit veracht, vervolgd en in nood is? Of voelen we ons alleen goed bij het christendom in het Westen? Vrij, geaccepteerd, hier en daar wat invloed op de maatschappij en politiek, verzekerd van stevige organisaties en mooie gebouwen.

